

Duger jag?

En gång för länge sen hörde jag ett föredrag om Gud. Föredragshållaren talade om Luthers gudsfråga: "Hur skall jag finna en nådig Gud?" Martin Luther fann sedan det svar som blev grunden för hela hans teologi: den som finner Jesus, han finner en nådig Gud.

Men han fortsatte med att säga att vår tid inte frågar efter "en nådig Gud". Snarare frågar man: hur skall jag finna Gud? Men svaret på den frågan, sade han, är detsamma: Jesus! Den som finner Jesus, finner Gud.

I ett TV-program för någon månad sedan sade en kvinnlig präst att hon vill "komma ut ur skåpet" och bekänna att hon är lesbisk.

I diskussionen deltog två andra präster, en man och en kvinna. Mannen, präst och professor, sade att han mycket har tänkt på att man kan se Golgata ur *skammens* perspektiv. Förlåtelsen är svaret på skuldens problematik, men nåden är svaret på skammen. Han konstaterade att nådens fråga lyder: duger jag? Och att svaret av nåd är: jag duger, sådan jag är!

Jag har tänkt mycket på hans ord. Många "mindre profeter" förkunnar ju också att evangeliets budskap är detta: jag duger!

Men jag kan inte komma förbi frågan: är detta kristendom? Det avgörande blir

vad man menar med frågan. Om man avser det som sägs i en mycket älskad sång, är man på rätt väg: "Herre, till dig får jag komma, komma just sådan jag är."

Men jag tror att frågan inte avsåg detta, åtminstone inte enbart detta. Vi möter ett nytt budskap, som inte vill veta bättring, av omvändelse. Jag kan fortsätta sådan jag är, särskilt om jag upplever att Gud har skapat mig sådan jag är. Detta säger ju bl.a. Jonas Gardell öppet.

Nu vill jag gärna understryka att det i denna frågeställning finns något berättigt. "Duger jag?" kan läsas på så många sätt. Kyrkan har oftare blivit känd som institutionen som mera predikar om synd än om nåd. "I kyrkan talar man bara om synder." Många känner sig avskrivna, de upplever att man inte räknar med dem. Jag tror ju att detta inte alls är så, kyrkan talar mycket litet om synd, men det har blivit intrycket.

Men då kommer frågan om detta "jag duger" är svaret på människans nöd. För det är uppenbart att man med "jag duger" anser att det som måste ske är en nyorientering och en attitydförändring *hos andra*, inte någon omvändelse eller förändring i ens eget liv. Nåden är det, att Gud accepterar oss sådana vi är.

Jag har sett på vad vår kyrka har svarat när det gäller den svåra frågan om homosexualitet.

På 1960-talet skrev biskoparna ett "kärleksbrev", om sexualiteten, och där

sägs det att homosexualitet är synd.

På 1970-talet (1974) blev en ungdomsledare i en finsk församling i Helsingfors avskedad från sin tjänst på grund av att han "kommit ut ur skåpet" och erkänt att han är homosexuell och att han lever med en annan man. Både kyrkoherden och de förtroendevalda ansåg att han måste sluta, därtill ackompanjerade av föräldrarna till unga tonåringar, som krävde att han måste avgå. Deras barn kan inte fostras av en som bekant sig vara homosexuell, sade de.

På 1980-talet kom ett nytt biskopligt ställningstagande, då sade man inte längre att homosexualitet är synd, men att den som lever i ett homosexuellt förhållande inte kan vara anställd i kyrkan.

På 1990-talet blev John Vikström anmäld för villolära, för att han yttrat sig på ett sätt som ansågs kunna tolkas som ett ställningstagande för homosexualitet.

På 2000-talet har vi initiativ med Gemenskaps-rörelsen, Kom alla, och nu senast betänkandet om välsignelse av registrerat partnerskap.

Det är inte svårt att se hur kyrkans ställningstaganden följt trenden i samhället. På mellan 30 och 40 år har kyrkan svängt 180 grader. Det som ännu för fyrtio år sedan ansågs vara "synd" och oetiskt, är idag närmast ett "måste".

Ett problem och en svårighet är att vi på samma gång talar om två huvudfrågor: hur man skall kunna möta homosexuella människor på ett kristet och medmänskligt sätt, så att ingen människa upplever sig utestängd eller mindre värd i Guds ögon, och för det andra vad kyrkan som vägvisare skall svara när det gäller att välja rätt väg, en fråga som primärt alltså gäller kyrkan och kyrkans undervisning. Det är den senare frågan som nu har varit aktuell, även om man naturligtvis inte i praktiken kan tala om den ena utan att också behandla den andra.

Det finns säkert mycket i de gamla attityderna som var fel. Men frågan blir vad som har förändrats på fyrtio år, så att det som var sant för fyrtio år sedan inte längre är sant idag? Då var man nämligen lika säker på att det var etiskt orätt, och att det inte är till välsignelse för människan att leva i strid med Guds Ord.

Jag tror att svaret finns i det gamla: *tempora mutandur et nos mutamur in illis*. Tiderna förändras och vi med dem.

Duger jag? Det kan inte vara vår frälsningsfråga. Golgata kors är ett klart svar. Guds Son dog inte i onödan. Men Han kallar alla människor till sig.

Vi står nu inför stora utmaningar. Vi kan inte avvika från Guds Ord, som klart avvisar utövad homosexualitet. Bibelns ord gäller inte enbart homosexualitet som präglas av våld eller kommersialism. Här måste vår kyrka lyssna till Guds röst, annars kommer kyrkan att splittras.

Men när jag skriver att Bibeln klart tar avstånd från utlevd homosexualitet, gör det ont i mig. Jag vill inte sitta med moralister och stenkastare, som kanske ibland är mera upptagna av andras svårigheter än av kampen mot synden i sina egna liv. Jag är inte homofob. Några av mina nära vänner är homosexuella. Jag är övertygad om att homosexuella människor väl platsar i Jesu sällskap, tillsammans med oss andra syndare.

Duger jag? *"Herre, till dig får jag komma, komma precis som jag är. Inför dig kan jag ingenting dölja. Du vet varje tanke jag bär."*

Jag får komma sådan jag är. Det gäller oss alla. Vi söker vår Frälsares hjälp och välsignelse i livets hårda stormar. Jesus säger åt oss alla: "gå, och synda inte härefter!"

"Vi är som en tiggare, som talar om för en annan tiggare, var det finns bröd."

2.5.2009

Henrik Perret